

DE TRAP IN HET HOEJE ILLUSTRATIE VAN HENK MEIJER.

het levende bedrijf van de stad te komen! Het Huis van Bewaring, ook daarin is stemming, iets van het groote, barre harde. Welk een woning voor Boefje! zegt de schrijver — en de teekenaar onderschraapt het. Dit zijn praestaties!

Wat de portretten betreft, door Dirk Nijland gegeven, van Boefje zelf, zijn vader en zijn moeder, daarvan lijkt mij het laatste verreweg het best geslaagd — ja, lijkt mij dat alléén geslaagd, maar dan ook ten zeerste.

den teekenaar toch te machtig. Hij had er zich niet aan moeten wagen.

Maar over het geheel is het kranig werk, dat wel een beetje vergeten werk van Nijland voor Boefje...

H. Meijer heeft meer gegeven wat men gewone illustraties noemt. In de manier heeft hij zich voortreffelijk aangepast bij het karakter van den druk, al zijn plaatjes even breed gemaakt als de zetspiegel, forsche lijnen gesmeed om de figuren; hij is nergens

Boefje zelf is, (evenals trouwens ettelijke malen bij Meijer) te oud, minstens 14 à 16 jaar, geen kind van elf. Laat zoo'n kind een oud gezicht hebben voor zijn leeftijd, hij zit nog niet zoo in zijn botten, kijkt nog niet zoo. Ook is er te veel opzettelijks in het modelé van den mond, dat het niet doet. Het is zeer verklaarbaar, want waar de schrijver zoovél beschrijft, gaat de teekenaar zich te gebonden voelen, wordt wat bangig-benepen, wil vooral alles geven. De kop van den vader is ook wel goed, maar de rest, de al te zwaar geaccentueerde kleren, de pose, bederven het. Toch is dit een tekening niet zonder fraaiheid, smakelijker dan het boefje-portret. De moeder is prachtig. Waarlijk menschelijk-gevoeld.

Hier is, merkwaardig genoeg, diezelfde zinnelijke, slappe mond zeer goed getroffen, en het geheel is wel die zenuwachtige, overwerkete, tobberige, driftige vrouw, die beschreven is.

Over het visioen zal ik maar niet spreken; dat was